

Arrest

nr. 245 519 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2018 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 september 2018 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van 16 augustus 2018 ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn vrouw

een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. nr. 226 132 van 16 september 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 19 september 2018 legde de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten op aan verzoeker en zijn vrouw. Tegen deze bevelen dienden verzoeker en zijn vrouw ook een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 226 133 van 16 september 2019 vernietigde de Raad het bevel voor de vrouw van verzoeker en bij arrest nr. 226 134 van 16 september 2019 het bevel voor verzoeker.

Op 25 september 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 16 augustus 2018 opnieuw ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn vrouw geen beroep in bij de Raad.

Op 25 september 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn vrouw.

Het bevel gericht aan verzoeker is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: S., R.

geboortedatum: [...]1946

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Jet bevel gericht aan de vrouw van verzoeker, is aangevochten voor de Raad in de zaak met rolnummer RvV 241 879. De Raad verwierp het beroep bij arrest nr. 245 518 van 7 december 2020.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM, van het “respect voor de menselijke waardigheid” en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker voert eveneens een manifeeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke elementen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.2.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

I

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, thans de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.3.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: [...]

Artikel 7 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven] :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

4.5.

Er zijn diverse gegronde redenen om te besluiten tot de vernietiging.

De beslissing biedt Reen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Met betrekking tot verzoekers gezins- en familiale situatie in België

De Dienst Vreemdelingenzaken hield geen rekening met verzoekers familiale leven in België.

- Het gaat om verzoekers zoon, dhr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...].
- Het gaat ook om verzoekers dochter, mevr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...].

Verzoeker heeft geen andere kinderen in Armenië. Hij is 72 jaar oud en bovendien hulpbehoevend. Hij moet bijgevolg kunnen rekenen op de steun van zijn kinderen en hun resp. gezin.

In de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is er evenwel op geen enkele rekening gehouden met dit familieleven, in strijd met wat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet expliciet verlangt.

De Dienst Vreemdelingenzaken had hiervan in ieder geval kennis. Ondermeer alle voorgaande procedures die verzoekende partij al heeft ingediend, blijkt duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een familiaal leven. Ter vervollediging wordt bij dit verzoekschrift nogmaals de kopieën van de identiteitskaarten van verzoekers kinderen gevoegd (zie stuk 3 en 4).

Uiteraard houdt dit ook een schending in van het artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 van het E.V.R.M. stelt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- en gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Senfe Yigit v. Turkije (GK), § 93).

Fair-balance test en positieve verplichting voor de staat

De verzoeker wenst te wijzen op het feit dat er bij een beschermingswaardig familiaal leven een afweging dient te worden gemaakt tussen dit familieleven en het algemeen belang.

De verzoeker kan enkel vaststellen dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van een belangenafweging. Er wordt op geen enkele wijze verwezen naar de belangenafweging in het kader van het artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden maatregel is disproportioneel ten opzichte van de hogervermelde omstandigheden. 4.6. Verder blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren? Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

In de bestreden beslissing wordt hierover niet gemotiveerd en is de motiveringsplicht geschonden. Zoals reeds aangehaald moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar verzoekers administratieve situatie nl. dat hij niet in het bezit is van een visum.

Dit betreft dus een stereotiepe motivering.

Het werd eerder aangehaald, de Dienst Vreemdelingenzaken hield geen rekening met het familieleven van verzoeker in België.

Het gaat om verzoekers zoon, dhr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...].

Het gaat ook om verzoekers dochter, mevr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...].

Verzoeker heeft geen andere kinderen in Armenië.

Verzoeker is 72 jaar oud.

Verzoeker is bovendien hulpbehoevend en moet bijgevolg kunnen rekenen op de steun van zijn kinderen en hun resp. gezin.

In de bestreden beslissing dd. 25/09/2019 is er evenwel geen enkele motivering terug te vinden met betrekking tot deze familiale elementen die nochtans de bestreden beslissing dienen vooraf te gaan. 4.7.

Verzoeker is verder verbaasd dat huidige bestreden beslissing dezelfde motivering behelst als de voorgaande bijlage 13, genomen op 19/09/2018, en die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest met nummer 226 134 van 16/09/2019 in de zaak 231 661/IX.

(zie stuk 5)

Het vernietigingsarrest van de RVV stelt duidelijk dat de bijlage 13 dd. 19/09/2018 werd vernietigd omdat er onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van de verzoekende partij.

Het arrest luidt als volgt:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad op geen enkele wijze dat is rekening gehouden met het familieleven van verzoeker. Zoals hij stelt, is inderdaad enkel verwezen naar zijn administratieve situatie, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Nochtans blijkt inderdaad dat verzoeker in zijn aanvraag, die hij samen met zijn echtgenote indiende, heeft gewezen op de aanwezigheid van zijn meerderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Er blijkt eveneens dat de man 72 jaar was op het ogenblik van het bestreden bevel.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State blijkt evenwel uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht. Ook uit het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de drie in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen. In de nota verwijst verweerder naar de synthesenota in het administratief dossier van 24 augustus 2018 waarin de gemachtigde aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende heeft geschreven:

**Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:*

- 1. gezins- en familieleven: geldt voor hele gezin*
- 2. hoger belang van het kind: geen*
- 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst"*

De Raad moet evenwel vaststellen dat wat betreft het familieleven enkel wordt vermeld “geldt voor hele gezin”. Hiermee is evenwel enkel rekening gehouden met verzoeker en zijn echtgenote, doch niet met de meerderjarige kinderen met verblijfsrecht. Ter zitting bevestigt verweerder dat met gezin enkel verzoeker en diens echtgenote worden bedoeld. Hieruit kan bijgevolg niet blijken dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met een eventuele behoefte aan steun van verzoeker, die reeds 72 jaar is en diens echtgenote, van hun meerderjarige kinderen. Er wordt niet betwist dat deze meerderjarige kinderen verblijfsrecht hebben in België. Bijgevolg volgt de Raad verzoeker dat niet op een afdoende manier rekening is gehouden met zijn familieleven bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen nog naar het medisch advies van de arts-attaché waarin zou te lezen staan dat met “betrekking tot zijn hulpbehoevendheid en zijn verzoek tot steun van zijn kinderen, verzoeker in de mogelijkheid verkeert de nodige hulp te verkrijgen in dagopvang of opvang in een rust- en verzorgingstehuis in Armenië”. De Raad leest dit evenwel geenszins in het medisch advies van 13 september 2018. Ook uit dit medisch advies kan niet op afdoende wijze blijken dat met het familieleven van verzoeker werd rekening gegeven voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede wijst de Raad er eveneens op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens vereist dat wordt rekening gehouden met de gezondheidstoestand. De Raad is evenwel overgegaan tot de vernietiging van de beslissing van 19 september 2018 waarbij de medische regularisatieaanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

(zie stuk 5)

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt zich dus opnieuw schuldig aan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu zij opnieuw nalaat te motiveren omtrent verzoekers familiale situatie en het feit dat hij reeds 72 jaar en hulpbehoevend is.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel onomstotelijk vaststaat.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.8.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken te stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend moeten zijn en die vervat zitten in het administratief dossier en in geen enkele mate rekening houdt met het voorgaande vernietigingsarrest van de RVV.

De persoonlijke situatie toont aan dat de verzoeker wel degelijk een werkelijk familiaal leven heeft. Dat er niet ernstig kan ontkend worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet in concreto over motiveert.

De verzoeker kan wel degelijk diverse elementen inroepen die aantonen dat hij wel degelijk beroep mag doen op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

4.9.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoeker te dwingen het land te verlaten.

Bovendien is de motiveringsplicht geschonden, omdat iedere motivering met betrekking tot het familieleven ontbreekt en artikel 8 E.V.R.M. ontbreekt, wat nog bevestigd is geweest in het voorgaande vernietigingsarrest van de RVV.”

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting van verzoeker over de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, meent verzoeker dat er verschillende gronden zijn voor vernietiging.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn familiaal leven in België. Hij verwijst naar zijn meerderjarige verblijfsgerechtigde kinderen en zegt geen andere kinderen in Armenië te hebben, 72 jaar oud en hulpbehoevend te zijn. Bijgevolg moet hij kunnen rekenen op de steun van zijn kinderen. In de motieven van de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het familieleven, strijdig met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft nochtans kennis van de aanwezigheid van de meerderjarige kinderen in België. Verzoeker ziet hierin eveneens een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij citeert het verdragsartikel en stelt dat vooraleer er sprake is van een familie of gezin, de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht moet zijn. Verzoeker stipt aan dat er geen belangenafweging blijkt, nu er ook op geen enkele wijze is verwezen naar artikel 8 van het EVRM. Verzoeker acht de bestreden beslissing disproportioneel ten opzichte van de hogervermelde omstandigheden. Verzoeker vervolgt dat een individuele beoordeling zich opdringt. De gemachtigde kan zich niet verbergen achter de gebonden bevoegdheid omdat bij het nemen van het bevel moet rekening gehouden worden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Nu hierover in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd, is de motiveringsplicht geschonden. Volgens verzoeker bevat de bestreden beslissing wel een motivering, maar is die manifest foutief. Nu de gemachtigde enkel naar een administratieve situatie verwijst, nl. dat verzoeker niet in het bezit is van een visum, betreft het een stereotiepe motivering.

In een volgende onderdeel wijst verzoeker op het feit dat de Raad het vorig bevel heeft vernietigd en dat het huidig bevel dezelfde motivering bevat. Hij citeert uit het vernietigingsarrest en stelt dat de gemachtigde zich opnieuw schuldig maakt aan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat opnieuw niet gemotiveerd is over de familiale situatie, het feit dat verzoeker 72 jaar is en hulpbehoevend. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de gemachtigde in geen enkele mate rekening houdt met het voorgaande arrest van de Raad en blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tot slot stelt verzoeker dat de persoonlijke situatie aantoont dat hij een werkelijk familiaal leven heeft en diverse elementen kan aanhalen die aantonen dat hij wel degelijk beroep mag doen op artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 33 van het Handvest. De gemachtigde

pleegt volgens verzoeker machtsmisbruik door hem te dwingen het land te verlaten. Verzoeker concludeert met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht nu iedere motivering omtrent het familieleven en artikel 8 van het EVRM ontbreekt. Nu de gemachtigde niet is ingegaan op de concrete omstandigheden van het dossier acht verzoeker ook een schending van artikel 3 van het EVRM nakend.

De Raad kan zich grotendeels aansluiten bij de theoretische uiteenzetting van verzoeker.

Hij stelt wel vast dat verzoeker op geen enkele wijze heeft toegelicht op welke manier de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Bovendien voorziet het bestreden bevel in een klassieke termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. In principe moet de gemachtigde bijgevolg een bevel om het grondgebied afgeven aan verzoeker, tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen verzetten, blijkens de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Ook volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Het is op deze bepaling en op artikel 8 van het EVRM dat verzoeker zich in hoofdzaak beroept.

Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat de huidige beslissing in de uitgedrukte motieven identiek is als de beslissing die reeds werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 226 133 van 16 september 2019, dat de uitgedrukte motieven stereotiep zijn en dat uit de motieven van de beslissing zelf niet blijkt dat rekening gehouden werd met zijn meerderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Verweerder heeft dan weer een punt dat in het vernietigingsarrest werd gesteld dat: *“Volgens de rechtspraak van de Raad van State blijkt evenwel uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht. Ook uit het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de drie in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen. In de nota verwijst verweerder naar de synthesenota in het administratief dossier van 24 augustus 2018 waarin de gemachtigde aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende heeft geschreven:*

“Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:

- 1. gezins- en familieleven: geldt voor hele gezin*
- 2. hoger belang van het kind: geen*
- 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”*

De Raad moet evenwel vaststellen dat wat betreft het familieleven enkel wordt vermeld “geldt voor hele gezin”. Hiermee is evenwel enkel rekening gehouden met verzoekster en haar echtgenoot, doch niet met de meerderjarige kinderen met verblijfsrecht.”

Verzoeker citeert deze passage uit het arrest ook in zijn verzoekschrift.

Thans blijkt uit het administratief dossier dat, in navolging van het voormelde arrest van de Raad, de gemachtigde als volgt over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een nota van 23 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt:

1. gezins- en familieleven: betrokkenen vormen geen kerngezin met hun meerderjarige kinderen, verblijven overigens ook op een ander adres. In het herkomstland kunnen ze terugvallen op een pensioensinkomen waardoor ze ook niet afhankelijk zijn van de meerderjarige kinderen. Willen ze hun kinderen bezoeken, staat het betrokkenen vrij een visum aan te vragen om hen te komen bezoeken.
2. hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag 9ter.
3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van het huidig bestreden bevel thans wel op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de meerderjarige kinderen. Hij is echter van oordeel dat verzoeker en zijn vrouw met de meerderjarige kinderen geen kerngezin vormen, wijst erop dat ze ook op een ander adres wonen en dat verzoeker en zijn vrouw in Armenië kunnen terugvallen op een pensioeninkomen waardoor ze ook niet afhankelijk zijn van de meerderjarige kinderen.

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde geen afhankelijkheidsrelatie aanvaardt tussen verzoeker en zijn vrouw enerzijds en de meerderjarige kinderen anderzijds. Verzoeker stipt aan dat hij 72 jaar is en hulpbehoevend, zodat hij wel moet kunnen rekenen op de steun van de kinderen en hun respectievelijk gezin.

De Raad stelt vast dat wat betreft de ingeroepen hulpbehoevendheid van verzoeker, de laatste aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Er blijkt ook dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de medische behandeling en opvolging voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, waardoor de gemachtigde op 25 september 2019 de medische regularisatieaanvraag ongegrond heeft verklaard. Op dezelfde dag werden de bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn vrouw genomen, door dezelfde attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat er duidelijk een feitelijke samenhang tussen de weigering van de medische regularisatieaanvraag en de bevelen om het grondgebied te verlaten bestaat. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt ook ingegaan op het feit dat men in Armenië een ouderdomspensioen krijgt vanaf de leeftijd van 63 jaar voor wie 25 jaar heeft bijgedragen. Indien men niet afdoende heeft bijgedragen, dan heeft men recht op een sociaal ouderdomspensioen vanaf 65 jaar. Er blijkt, en dit is bevestigd ter zitting, dat de beslissing van 25 september 2019 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond is verklaard, niet werd aangevochten voor de Raad. Deze beslissing is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer.

Verzoeker betwist bijgevolg niet dat hij en zijn vrouw in Armenië beroep kunnen doen op een (sociaal) ouderdomspensioen. Verzoeker wijst eerder op een hulpbehoevendheid omwille van de oudere leeftijd, maar die hulpbehoevendheid ten aanzien van de meerderjarige kinderen wordt niet gestaafd en kan ook niet afdoende uit het administratief dossier blijken. De gemachtigde heeft niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld door geen hulpbehoevendheid te aanvaarden, louter op basis van de leeftijd van 73 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft er ook terecht op gewezen dat verzoeker en zijn vrouw niet op hetzelfde adres wonen als een van hun meerderjarige kinderen, ook al stipt de raadsman ter zitting aan dat ze allen in Gent wonen. De Raad stelt ten overvloede vast dat in het standaard medisch getuigschrift van 1 augustus 2018, ingevuld door de nefroloog die verzoeker behandelt, dat zich in het administratief dossier bevindt, op de vraag of mantelzorg medisch vereist is, geen gewag is gemaakt van een dergelijke noodzaak. Hetzelfde blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 30 juli 2018, opgesteld door huisarts L-A Q., dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, waar niets is vermeld aangaande een eventuele noodzaak aan mantelzorg. Bijgevolg heeft verzoeker, ondanks de gevorderde leeftijd, niet op afdoende wijze een afhankelijkheid ten aanzien van de meerderjarige kinderen aangetoond.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker zelf aanhaalt in het verzoekschrift dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, eerst moet worden nagegaan of er sprake is van persoonlijke banden tussen de familie- en gezinsleden die voldoende hecht zijn.

In die zin haalt verweerder in de nota terecht aan dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Zoals supra gesteld, volgt de Raad de gemachtigde dat niet op afdoende wijze een afhankelijkheid is aangetoond van verzoeker en zijn vrouw ten aanzien van de meerderjarige kinderen. In een dergelijke situatie, als geen beschermingswaardig familie- of gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, moet de gemachtigde niet overgaan tot een belangenafweging in het licht van diezelfde verdragsbepaling. De bestreden beslissing is in een dergelijke situatie dan ook niet disproportioneel of onevenredig in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 7 en 33 van het Handvest. Van artikel 7 van het Handvest kan aangenomen worden dat het dezelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM (zie het bepaalde artikel 52.3 van het Handvest). Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, geldt hetzelfde voor artikel 7 van het Handvest.

Artikel 33 van het Handvest luidt als volgt:

“Het beroeps- en gezinsleven

*1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.
2. Teneinde beroeps- en gezinsleven te kunnen combineren, heeft eenieder recht op bescherming tegen ontslag om een reden die verband houdt met moederschap, alsmede recht op betaald moederschapsverlof en recht op ouderschapsverlof na de geboorte of de adoptie van een kind.”*

Uit de titel van deze bepaling uit het Handvest blijkt dat die bepaling betrekking heeft op de combinatie van het beroeps- en gezinsleven. Verzoeker heeft evenwel geen beroepsleven meer, gezien zijn leeftijd, en voert dit evenmin aan, zodat niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing deze bepaling van het Handvest schendt. Verzoeker licht dit ook niet concreet toe.

Verzoeker stelt verder dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan genomen worden en met de individuele omstandigheden eigen aan het geval moet rekening gehouden worden. Opnieuw stelt hij dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet rekening gehouden worden met de internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Omdat in de bestreden beslissing daar niet over is gemotiveerd, acht hij de motiveringsplicht geschonden.

Zoals supra gesteld, blijkt uit de synthesesnota dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het concrete aangehaalde familieleven van verzoeker, ook al blijkt dit niet uit de bewoordingen zelf in de bestreden beslissing. Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen uitdrukkelijke motiveringsplicht afgeleid worden. Zoals supra aangehaald, stelde de Raad reeds in het vorige vernietigingsarrest dat volgens de rechtspraak van de Raad van State uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht blijkt (zie naar analogie aangaande artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht: RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Daargelaten de vraag of uit de ratio legis van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de wapengelijkheid niet kan afgeleid worden dat het aangewezen is de motieven in de bestreden beslissing zelf op te nemen, heeft de Raad evenwel supra vastgesteld dat verzoeker geen afdoende elementen kan aanhalen om zijn beschermingswaardig familieleven met zijn meerderjarige kinderen aan te tonen in de zin dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid konden aangenomen worden. In een dergelijke situatie is in elk geval geen uitdrukkelijke belangenafweging of motivering vereist.

Waar verzoeker tot slot nog stelt dat het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken te stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier en dat een schending van artikel 3 van het EVRM aldus nakend is, kan de Raad niet volgen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoeker moet aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker zijn middel niet heeft ontwikkeld in de zin van een foltering of mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar Armenië. Indien de Raad zou moeten aannemen dat verzoeker het omwille van zijn familiale situatie met zijn meerderjarige kinderen mensonterend vindt dat hij moet terugkeren naar Armenië met zijn vrouw, dan kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande. Er liggen vooralsnog onvoldoende elementen voor om op

afdoende wijze een afhankelijkheidssituatie ten aanzien van de meerderjarige kinderen aannemelijk te maken.

Uit al het voorgaande blijkt evenmin een manifeste beoordelingsfout, noch machtsmisbruik.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES